

ACTE ENTORN DE LA PERSONALITA DE PERE OLEO.

23 de febrer 2019

INTEVENCIÓ EN NOM DE LES ENTITATS SOCIALS

Era la primavera de 1990, si fa no fa a la meitat del rectorat d'en Pere. Uns joves, la majoria universitaris, volíem afegir una revista, amb ganes de perdurar, al món de la cultura local. Els precedents eren llunyans en el temps i manco ambiciosos. Vam fer una convocatòria a sumar-se a molta gent de tot tipus. Després ens vam dirigir a l'Ajuntament de torn per brindar-li el nostre projecte... ingenus de noltros... No va merèixer cap atenció, més bé a l'inrevés, molt de recel. Després vam cercar altres possibles socis entre els col·lectius del poble... Estava clar que uns joves, fent una revista lliure, en català... era un perill. Però teníem coratge, encara que no teníem ni on trobar-nos cada setmana.

Mentre qualcú havia reaccionat i es dedicava a pressionar perquè rebutjassin fer-nos costat, se'ns va ocórrer que la Parròquia ens podria acollir. Va ser immediat, en Pere no en va tenir cap de recel, va posar la clau de ca ses Monges des carrer Menor a la nostra disposició. El primer coordinador de la revista, en Pere Reure, solia ser l'encarregat de recollir la clau cada setmana de dins el canterano de la rectoria, en acabar la tornava deixar allà amb tota la confiança i sense cap problema. N'Oleo va ser la primera ajuda sincera per a aquell grup de joves retornats dels estudis i que tenien somnis per a un poble que estimaven. Aquell gest forma part dels fonaments perquè S'Ull de Sol es pogués dedicar a la recuperació de la memòria col·lectiva, a la difusió del coneixement i a la comunicació reflexiva sobre Alaior.

Un dilluns d'hivern de 1998. La Junta del Fòrum: en Llorenç Petrus, en Toni Pons Morlà, en Càndid Ripoll, en Tomàs Barber i jo mateix estàvem analitzant els resultats d'una feina que havíem desenvolupat al llarg de mesos. Havíem reunit a quasi tots els col·lectius i els

haviem convidat a debatre quins eren els projectes de futur que com a poble havíem d'anar teixint entre tots. La gran majoria d'entitats coincidia que els següents anys havien de fer des Convent el cor de la vida social i cultural. En aquell moment aquest edifici era església i aquí al costat encara hi vivia bastanta gent. Res no es movia.

Així que un vespre vam resoldre de fer una visita. Tots cap a la rectoria. Després d'una estona de conversa vam constatar que en Pere compartia el nostre desig. Sant Diego restava tancat i sense expectatives. El millor favor que se li podia fer al poble era posar-lo al servei d'uns altres usos que continuessin teixint comunitat des de la vida laica. Açò que era lògic, era quasi sacríleg en el pensament de molts. Teníem l'esperança que si començàvem amb l'església després poc a poc també vindria el claustre... però havíem de començar, qualcú havia de moure peça... En Pere va fer la seva feina davant el bisbat i noltros la nostra davant la ciutadania. Poc després aquesta església passava a formar part d'un conveni d'ús compartit, i amb el temps s'acabaria obtenint la propietat per al municipi. Sí que és cert que noltros apostàvem per una cessió gratuïta, açò no va ser possible, però tanmateix en Pere va aconseguir el compromís que el bisbat retornàs el valor de la venda en inversions per la rehabilitació de Santa Eulàlia. Avui aquesta sala és el marc dels millors moments de la vida social. I aquí al costat, encara que massa poc a poc, també s'està convertint en un patrimoni bàsic del nostre poble.

Primavera de 1999. Estàvem farts de sentir els comerciants queixant-se que Alaior no tenia quasi atractius per als turistes. Érem conscients que teníem coses per mostrar però que n'haviem de cercar més. Els companys de la revista i del Centre d'Estudis havíem analitzat la documentació sobre la xarxa de túnels de la Guerra Civil que hi ha en el subsòl d'alguns carrers. I si poguéssim trobar un accés fàcil a una part d'aquesta xarxa? Vam demanar permís a l'Ajuntament i vam agafar pic i massa, literalment així com els ho

explic, amb alguns temors perquè podia succeir de tot. Després d'alguns intents frustrats, quan ja ho donaven per impossible, llavors en Modest Giménez va recordar que potser valdria la pena visitar allò que en quedava per davall de la sacristia, un soterrani oblidat i abandonat de tothom. Era la darrera opció. Hi vam anar i sí, netejant-lo i amb unes instal·lacions mínimes podia fer el pes. Així que vam demanar a en Pere de poder gestionar l'accés als túnels, de promoure el condicionament i d'emprar-los com un atractiu per als visitants. La resposta un cop més va ser positiva. Després, posats a posar, li vam demanar que ens deixàs Santa Eulàlia per fer diferents recorreguts turístics, i també ens ho va facilitar. Avui, el patrimoni de l'església s'ha posat al servei dels turistes, serveix també perquè ara sí tinguem una oferta mínima organitzada de llocs a visitar.

Açò són uns pocs exemples. Però podria tractar de l'impuls d'en Pere al Comerç Just. O explicar com ca ses Monges des carrer Menor va ser la seu on s'acollien els fillets nouvinguts i se'ls acompanyava per a una inclusió escolar ben normalitzada durant l'onada d'immigració estrangera.

Si anam més enllà recordaríem com el carrer Menor va servir d'escoleta de molts fillets i filletes perquè era l'únic espai amb el qual podia comptar l'Associació de Pares i Mares del Dr. Comas abans d'ocupar l'escola des Ramal.

També faig memòria dels anys que Cas Corbo va servir de seu de l'Escola d'Adults en un moment en què l'Associació d'Educació de Persones Adultes de Menorca va fer arrelar fortament aquesta activitat a tota l'illa, i a Alaior no podien obtenir cap ubicació millor, aquella seu va consolidar una oferta de formació d'adults que des de llavors ha resultat inqüestionable.

Potser alguns de vostès només s'han quedat amb el protagonisme del rector en les obres de reforma de Santa Eulàlia, les més espectaculars, però gratin més, s'interroguin, i

descobriran que la rehabilitació és una entre moltes aportacions del patrimoni parroquial que han servit per modernitzar i democratitzar l'accés a la cultura i al benestar dels alaiorencs.

He explicat unes cosetes, però en podria explicar moltes més. A vegades que un tipus de persona ocupi el lloc estratègic pot ser una benedicció o una maledicció perquè la col·lectivitat pugui comptar amb recursos al seu abast. Quan les claus dels recursos les tenen les persones que creuen amb els altres sincerament i no necessiten exercir cap restricció per sentir-se importants, llavors el poble accedeix a possibilitats que l'empenyen cap amunt. Atents a la fórmula: l'accés als recursos necessita que qui els controla cregui profundament en els altres i que estigui curat de tot vici de gelosia. No sol ser habitual i així malmeten milers d'oportunitats.

Que aquesta persona sigui humil i discreta, per principis, com a virtuts de vida, provoca que la majoria dels mortals avui avesats a tanta incontinència publicitària i a tanta renou informativa, no s'adonin de la realitat de les coses. Molts acaben celebrant i aplaudint les ombres mentre que desconeixen els subjectes. Lluny de la ufana, les persones com en Pere, calladament, inverteixen energies en moure realitats. Aquest és el model de persona, aquest és l'exemple que l'acte d'avui vol posar en relleu. Estar clar que en Pere no ha fet res tot sol, han estat molts els que l'han ajudat. Però els qui ajuden necessiten de qui decideix i de qui emprèn. De qualcú valent. I ens convindria molt a tots tenir bastants de peres, senzills, però amb el camí altruista ben clar.

Diu Steven Pínger, que cal entendre l'humanisme com una forma de pensar emanada de la il·lustració i aplicada a les conductes per tal que siguin racionalment favorables a la dignitat de les persones. L'humanisme té per objectiu estendre la prosperitat i la realització de les persones per mitjà del coneixement i de l'acció.

Crec que hi ha poques fórmules millors per qualificar la tasca desenvolupada pel nostre home.

D'aquí a unes dècades quan es posin els solatges d'algunes de les boires que avui impedeixen distingir allò que és important d'allò que són banalitats, quan abandonem part d'aquestes modes autocomplaents i narcisistes, i tornem al camí d'un pensament més profund, de mirar amb netedat i justícia l'evolució dels fets a Alaior, alguns més descobriran que per ser important per als altres no fa falta penjar moltes fotos a Facebook, no fa falta posar-se medalles, cal viure i servir com un autèntic humanista, aquest és el testimoni que els col·lectius d'Alaior devem a en Pere Oleo i que voldríem que inspiràs a les generacions actuals i futures.

Perquè a més, aquest home és un exemple de realització personal i de trànsit per la felicitat autèntica.

En conclusió , un exemple de com les virtuts de la humilitat i del coratge poden millorar les vides dels altres.

Idò , Pere, en nom de molts col·lectius i entitats, hem de dir que la teva manera de ser i de fer ens ha ajudat molt.